

Παιδί

Η πρώτη μέρα στο σχολείο σηματοδοτεί ένα νέο ξεκίνημα, την αρχή μιας σχολικής χρονιάς με πολλές προσδοκίες, ελπίδες και όνειρα για τους μικρούς μαθητές αλλά και για τους γονείς.

Σεπτέμβριος πια. Οι διακοπές αποτελούν πλέον γλυκιά ανάμνηση και τα παιδιά μας με γεμάτες τις μπαταρίες τους από τις ξέγνοιαστες παραστάσεις του καλοκαιριού, προετοιμάζονται για τις υποχρεώσεις τους στο σχολείο. Ανυπομονούν να ξαναβρεθούν με τους φίλους τους και να ανταλλάξουν τις εμπειρίες των ανέμελων διακοπών που παρήλθαν.

Η πρώτη μέρα στο σχολείο σηματοδοτεί ένα νέο ξεκίνημα, την αρχή

κες κρίνονται ευνοϊκές. Για τους γονείς αποτελεί τριανταφυλένιο αγκάθι στην καρδιά, καθώς μέχρι τούδε είχαν την αποκλειστική ευθύνη για την διαπαιδαγώγηση των παιδιών τους και τώρα καλούνται να τα προετοιμάσουν για το νέο βήμα στη ζωή τους. Το μικρό τους μεγάλωσε ξαφνικά, δεν είναι πλέον μωρό, πρέπει να πάει στο σχολείο. Είναι το πρώτο 'άνοιγμα' των παιδιών τους προς την ευρύτερη κοινωνικοποίηση, η πρώτη απαγκίστρωση από το οικογενειακό λίκνο.

ΝΤΡΙΑΝ!

μιας σχολικής χρονιάς με πολλές προσδοκίες, ελπίδες και όνειρα για τους μικρούς μαθητές αλλά και για τους γονείς. Αποτελεί δε αναντίρρητα την πλέον σημαντική μέρα για τα παιδιά του νηπιαγωγείου. Το κουδούνι θα χτυπήσει επιτέλους και γι' αυτά!

Τα νήπια δεν αποτελούν απαραίτητα για όλους μια ενιαία προβλέψιμη ομάδα στις αντιδράσεις τους την πρώτη μέρα στο σχολείο. Για τους δασκάλους που έχουν το θεωρητικό υπόβαθρο και την εμπειρία να αντιμετωπίζουν ανάλογες καταστάσεις, οι συνθή-

Από μια άλλη οπτική, οι γονείς είναι πλέον όλο και περισσότερο υποψιασμένοι και ενημερωμένοι για την αγωνία της πρώτης μέρας στο σχολείο. Έχουν τη δυνατότητα να λαμβάνουν τη γνώση των ειδικών παιδαγωγών και παιδοψυχολόγων, να ενημερώνονται από τηλεοπτικά παιδαγωγικά προγράμματα και σχετικές σελίδες στο διαδίκτυο. Παρόλι' αυτά, στην πράξη δεν μπορούν να δεχτούν με ευκολία ότι το βλυσταράκι τους θα μοιράζει πλέον το χρόνο του μεταξύ της οικογενειακής εστίας και του scho-

ΓΡΑΦΕΙ Η ΜΑΡΙΑ ΜΕΡΜΙΓΚΗ*

Η προσαρμογή ποικίλει από παιδί σε παιδί σε χρόνο και αντίδραση. Όσο προετοιμασμένο και να είναι το παιδί να ενταχθεί στο σχολικό περιβάλλον της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης, κανείς δε μπορεί να εγγυηθεί ότι η προσαρμογή του θα είναι η αναμενόμενη ομαλή. Βρίσκεται αντιμέτωπο με κάτι καινούριο, άγνωστο και πρωτόγνωρο.

πλείου. Το ηλεγόμενο άγχος του αποχωρισμού (ο όρος δίδεται με την ψυχολογική του έννοια), που τόσο έντονα βιώνουν οι γονείς, αποτελεί και το κυριότερο αίτιο της δυσκολίας προσαρμογής των παιδιών στο σχολείο. Οι γονείς αναζητούν εναγωνίως απαντήσεις από τους δασκάλους, και ουκ ολίγες φορές λόγω της άγνοιας και υπό το κράτος πανικού, καταπατούν και απηφούν τις προτάσεις των τελευταίων

για το σωστό χειρισμό της κατάστασης.

Η προσαρμογή ποικίλει από παιδί σε παιδί σε χρόνο και αντίδραση. Όσο προετοιμασμένο και να είναι το παιδί να ενταχθεί στο σχολικό περιβάλλον της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης, κανείς δε μπορεί να εγγυηθεί ότι η προσαρμογή του θα είναι η αναμενόμενη ομαλή. Βρίσκεται αντιμέτωπο με κάτι καινούριο, άγνωστο και πρω-

τόγνωρο. Όσο κι αν έχει δελεαστεί από τα σχολικά αξεσουάρ, την πρώτη του σχολική τσάντα, ενδεχομένως τα καινούρια του ρούχα, όσο κι αν έχουν προσπαθήσει οι γονείς να εξωραίσουν την κατάσταση, η αγωνία του φουντώνει, καθώς πλησιάζουν οι μέρες της πανηγυρικής πρώτης επίσημης παρουσίας του στο σχολείο.

Η επαναλαμβανόμενη συζήτηση των γονιών σε ήρεμο κλίμα, χωρίς υστερίες, με σεβασμό στην ψυχοσύνθεση και τους ρυθμούς του παιδιού τους, η ενιαία πολιτική των γονιών και σε αυτό, όπως άλλωστε και σε όλα τα θέματα που αφορούν στην διαπαιδαγώγηση και την ανατροφή του παιδιού, η τακτική και ολοκληρωμένη επικοινωνία με τους δασκάλους και η συναφής εμπιστοσύνη στο πρόσωπο τους, που οφείλουν με τη σειρά τους να γνωρίζουν καλά τους ψυχολογικούς μηχανισμούς προσαρμογής των νηπίων, ώστε να καθοδηγούν του γονείς, να είναι ευπροσήγοροι, ευέλικτοι, και πάντα χαμογελαστοί, ώστε να κερδίζουν το παιδί και τους γονείς.

Η παραμονή των γονιών στην αίθουσα με την αντίθετη γνώμη των δασκάλων, μόνο αρνητικές επιπτώσεις μπορεί να έχει. Προτείνεται η σταδιακή από πλεύρας χρόνου παραμονή των μικρών στην τάξη και η διακριτική παρουσία των γονιών εκτός αυτής, ίσως στο προαύλιο, προκειμένου ο γονιός καταρχήν να συνειδητοποιήσει ότι το παιδί του πρέπει να πάει και να παραμείνει στο σχολείο.

Το παιδί όσο μικρό κι αν είναι, εισπράττει την αγωνία του γονιού, η οποία αναπόφευκτα προστίθεται στη δική του. Ο τρόπος εκφοράς τους διαφέρει, όχι τα συναισθήματα αυτά καθαυτά. Ιδιαίτερα δε, αν υπάρχει μικρότερο αδερφάκι στην οικογένεια είναι σημαντικό να διευκρινιστεί στον εν δυνάμει μικρό μαθητή, ότι η φοίτησή του στο νηπιαγωγείο επιβάλλεται για την κάλυψη των δικών του αναγκών και σε καμία περίπτωση δε δρομολογείται τεχνιέντως η απομάκρυνσή του από το σπίτι, προκειμένου να διευκολυνθούν οι γονείς στην

*Το ζητούμενο είναι να τα εκφράζουν
με κάθε μέσο στα παιδιά τους. Με αγκαλιές,
με χάρδια, με φιλιά και απαραίτητως και λεκτικά.*

ανατροφή του βενιαμίν ή ακόμα χειρότερα επειδή το νήπιο λαθεμένα πιστεύει ότι η αγάπη της οικογενειάς του διοχετεύεται αποκλειστικά πλέον στον εναπομείναντα στο σπίτι αδερφό. Για να προλάβουμε κάποιους γονείς που θα σπεύσουν ίσως να διαμαρτυρηθούν και να υπερασπιστούν την ισότιμη αγάπη τους για όλα τα παιδιά τους, επισημαίνουμε ότι δεν είναι στις προθέσεις μας η αμφισβήτηση των ανιδιοτελών αγών συναισθημάτων που τρέφουν ανεξαιρέτως για τα παιδιά τους. Το ζητούμενο είναι να τα εκφράζουν με κάθε μέσο στα παιδιά τους. Με αγκαλιές, με χάρδια, με φιλιά και απαραίτητως και λεκτικά. Αν a priori τα παιδιά αντιλαμβάνονται διαισθητικά τα πάντα, με την ίδια ευκολία και βεβαιότητα καταλαβαίνουν τις κουβέντες μας και κατανοούν τα βαθύτερα νοήματά τους, αρκεί να τίθενται στο γλωσσικό επίπεδο ανάπτυξής τους και να είναι σαφή και αληθινά.

Η ανάληψη των γονιών σε εξηγήσεις που αφορούν στο καταπιεστικό ωράριο εργασίας τους, επί παραδείγματι αποβαίνουν περιττές. Το μικρό τους πρέπει να πάει στο σχολείο, επειδή ήρθε το πλήρωμα του χρόνου για τη μετάβασή του στη σχολική ζωή. Η φοίτησή του μόνο θετικά αποτελέσματα μπορεί να αποφέρει: κοινωνικοποίηση με συνομηλίκους (συμμαθητές) και άλλους ενήλικες (παιδαγωγούς), ανάπτυξη των επιμέρους τομέων της προσωπικότητάς του σε μια εξελικτική διαδρομή πρόσληψης της γνώσης, αντίληψη των δυνατοτήτων του και πρακτική εφαρμογή των ικανοτήτων του, προσδιορισμό των ορίων δράσης μέσα σε ένα σύνολο τόσο ομοιογενές ηλικιακά όσο και διαφοροποιημένο κοινωνικά, φυλετικά και πολιτισμικά, όπως είναι η σύγχρονη τάξη του νηπιαγωγείου.

Σε όλους τους ηλικιούπιους μαθητές ευχόμαστε από καρδιάς:

Καλή και δημιουργική σχολική χρονιά!!!

**Η Μαρία Μερμίκη είναι Νηπιαγωγός*